

Nr 31.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 22 januari 1954 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 64, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); samt

2) förordning om ändrad lydelse av 33 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Beträffande propositionens huvudsakliga innehåll må här anföras följande.

I propositionen föreslås att ersättning, som på grund av lagen om allmän sjukförsäkring eller lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, annorledes än i form av livränta, skall utgöra icke skattepliktig inkomst för denne. Uppbär anställd under sjukdom lön av arbetsgivaren och har denne jämlikt 28 § lagen om allmän sjukförsäkring rätt att lyfta arbetstagaren tillkommande ersättningsbelopp från sjukkassa, förordas att så stor del av lönen, som motsvarar vad arbetsgivaren sålunda äger uppbära, skall vara skattefri hos den anställde. Avgift för den allmänna sjukförsäkringen föreslås vara avdragsgill endast i den mån den rymmes inom ramen för det till 200 kronor respektive 400 kronor maximerade avdraget för försäkringsavgifter m. m.

De ovannämnda författningsförslagen är av följande lydelse.

1) Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 19 § och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt anvisningarna till 19 § och punkt 1 av anvisningarna till 31 § nämnda lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse:

19 §.

Till skattepliktig inkomst enligt denna lag räknas i c k e:

vad som vid bodelning eller eljest på grund av giftorätt tillfallit make eller vad som förvärvats genom arv, testamente, fördel av oskift bo eller gåva;

vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom i andra fall än som avses i 35 §;

vinst i svenskt lotteri eller vinst vid vinstdragning på här i riket utfärdade premieobligationer och ej heller sådan vinst i utländskt lotteri eller vid vinstdragning på utländska premieobligationer, som uppgår till högst 100 kronor;

ersättning, som enligt vad i lag eller särskild författning är stadgat utgått till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, så ock annan ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

Föreslagen lydelse:

19 §.

Till skattepliktig inkomst enligt denna lag räknas i c k e:

vad som vid bodelning eller eljest på grund av giftorätt tillfallit make eller vad som förvärvats genom arv, testamente, fördel av oskift bo eller gåva;

vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom i andra fall än som avses i 35 §;

vinst i svenskt lotteri eller vinst vid vinstdragning på här i riket utfärdade premieobligationer och ej heller sådan vinst i utländskt lotteri eller vid vinstdragning på utländska premieobligationer, som uppgår till högst 100 kronor;

ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse eller jämlikt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av

¹ Senaste lydelse av 19 § och punkt 1 av anvisningarna till 31 §, se 1950:308, av 46 § 2 mom., se 1953:274 samt av anvisningarna till 19 §, se 1954:000.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

belopp, som till följd av försäkringsfall eller återköp av försäkring utgått på grund av kapitalförsäkring;

ersättning på grund av skadeförsäkring, dock ej i den mån köpeskilling, som skulle hava influtit därest försäkrad egendom i stället försålts, varit att hänföra till intäkt av jordbruksfastighet, av annan fastighet eller av rörelse eller i den mån ersättningen eljest motsvarar sådan skattepliktig intäkt eller motsvarar sådan avdragsgill omkostnad, vilken är att hänföra till någon av nämnda förvärvskällor;

vinstandel eller återbäring, som utgått på grund av annan försäkring än pensionsförsäkring eller sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, som tagits i samband med tjänst;

periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därför givaren jämlikt bestämmelserna i 20 § icke är berättigad till avdrag;

stipendier till studerande vid undervisningsanstalter eller eljest avsedda för mottagarens utbildning;

allmänt barnbidrag.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, därjämte njuta avdrag:

1) för periodiskt understöd eller

annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

belopp, som till följd av försäkringsfall eller återköp av försäkringen utgått på grund av kapitalförsäkring;

ersättning på grund av skadeförsäkring, dock ej i den mån köpeskilling, som skulle hava influtit därest försäkrad egendom i stället försålts, varit att hänföra till intäkt av jordbruksfastighet, av annan fastighet eller av rörelse eller i den mån ersättningen eljest motsvarar sådan skattepliktig intäkt eller motsvarar sådan avdragsgill omkostnad, vilken är att hänföra till någon av nämnda förvärvskällor;

vinstandel eller återbäring, som utgått på grund av annan försäkring än pensionsförsäkring eller sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, som tagits i samband med tjänst;

periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därför givaren jämlikt bestämmelserna i 20 § icke är berättigad till avdrag;

stipendier till studerande vid undervisningsanstalter eller eljest avsedda för mottagarens utbildning;

allmänt barnbidrag.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, därjämte njuta avdrag:

1) för periodiskt understöd eller

Nuvarande lydelse:

därmed jämförlig periodisk utbetalning, som icke får avdragas från inkomsten av särskild förvärvskälla, dock att avdrag icke må ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, och ej heller, där understödet icke utgjort skadestånd, för vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran;

2) för *d e l s* sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige, *d e l s o c k* avgift för pensionsförsäkring, som ej avses i 33 §, därest avgiften under beskattningsåret erlagts för försäkring, vilken äges av den skattskyldige själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn; samt

3) för premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 §.

Därest skattskyldig ——— nämnda tid.

Avdrag, som — — — 400 kronor.

Föreslagen lydelse:

därmed jämförlig periodisk utbetalning, som icke får avdragas från inkomsten av särskild förvärvskälla, dock att avdrag icke må ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, och ej heller, där understödet icke utgjort skadestånd, för vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran;

2) för *d e l s* sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige, *d e l s o c k* avgift för pensionsförsäkring, som ej avses i 33 §, därest avgiften under beskattningsåret erlagts för försäkring, vilken äges av den skattskyldige själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn; samt

3) för *d e l s* sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt lagen om allmän sjukförsäkring, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige, *d e l s o c k* premier och andra avgifter, som skattskyldig erlagt för försäkringar av följande slag, vilka ägas av honom själv eller, i förekommande fall, hans make eller hans omyndiga barn, nämligen kapitalförsäkring, arbetslöshetsförsäkring samt sådan sjuk- eller olycksfallsförsäkring, därunder inbegripen avgift till sjukkassa för begravningshjälp, som ej avses i 33 § och som ej utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig ——— nämnda tid.

Avdrag, som — — — 400 kronor.

Nuvarande lydelse:

Anvisningar
till 19 §.

Fattigunderstöd, begravningshjälp
— — — influtna medlemsavgifter.

Bestämmelsen att till skattepliktig inkomst icke räknas ersättning, som enligt vad i lag eller särskild författning är stadgat utgår till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete, avser jämväl ersättning, som utgår i de fall då arbetsgivare står s. k. självrisk enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, dock ej i den mån ersättningen överstiger vad som skulle hava utgått vid försäkring enligt nämnda lag.

Föreslagen lydelse:

Anvisningar
till 19 §.

Fattigunderstöd, begravningshjälp
— — — influtna medlemsavgifter.

Bestämmelsen att till skattepliktig inkomst icke räknas ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse tillfallit den försäkrade, avser jämväl lön som utgår från arbetsgivare i sådant fall, då denne enligt 28 § lagen om allmän sjukförsäkring eller jämlikt överenskommelse, som där sägs, äger uppbära arbetstagaren tillkommande ersättning från sjukkasse, dock att som skattepliktig inkomst skall anses den del av lönen, som överstiger vad arbetsgivaren sålunda ägt uppbära. För arbetsgivaren är den av honom i nämnda fall uppburna ersättningen från sjukkassan ävensom annan därifrån uppburen ersättning i anledning av kostnad för den anställdes räkning att betrakta såsom icke skattepliktig inkomst, endast därest den till den anställde utbetalda lönen eller den för honom havda kostnaden utgör för arbetsgivaren icke avdragsgill utgift i förvärvskälla. Ersättning, som annorledes än i form av pension eller annan livränta utbetalas av arbetsgivare vid yrkesskada i de fall, då arbetsgivaren står s. k. självrisk enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, räknas icke till skattepliktig inkomst i vidare mån än ersättningen överstiger vad som skulle hava utgått vid försäkring enligt sistnämnda lag.

Nuvarande lydelse:

till 31 §.

1. Med pension — — — eller an-
norledes.

Med pensionsförsäkring
— — — försäkringen upphör.

Ålderspension, som — — — anses
skälig.

Med efterlevandepension — — —
personer leva.

Såsom efterlevandepension — —
— vara pensionsförsäkring.

Vid tillämpningen — — — vid
omgifte.

Kapitalbelopp, som — — — av
efterlevandepensionen.

Skall enligt — — — två år.

Med kapitalförsäkring —
— — än pensionsförsäkring.

Innehåller avtal — — — en kapi-
talförsäkring.

Kan livförsäkring, — — — Kungl.
Maj:t.

Försäkring, vilken — — — dess
ingående.

Premiefrielseförsäkring skall —
— — som huvudförsäkringen.

För att försäkring skall anses hava tagits i samband med tjänst erfordras, att enligt anställningsavtalet skyldighet föreligger för arbetstagare att hava sådan försäkring eller att, om sådan skyldighet icke föreligger, premier för försäkringen skola gäldas av arbetsgivaren eller av denne jämte arbetstagaren. För att sjuk- eller olycksfallsförsäkring skall anses hava tagits i samband med tjänst erfordras utöver vad förut sagts, att anmälan angående nyssnämnda förhållanden skett hos försäkringsanstalten. Försäkring enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete an-

Föreslagen lydelse:

till 31 §.

1. Med pension — — — eller an-
norledes.

Med pensionsförsäkring
— — — försäkringen upphör.

Ålderspension, som — — — anses
skälig.

Med efterlevandepension — — —
personer leva.

Såsom efterlevandepension — —
— vara pensionsförsäkring.

Vid tillämpningen — — — vid
omgifte.

Kapitalbelopp, som — — — av
efterlevandepensionen.

Skall enligt — — — två år.

Med kapitalförsäkring —
— — än pensionsförsäkring.

Innehåller avtal — — — en kapi-
talförsäkring.

Kan livförsäkring, — — — Kungl.
Maj:t.

Försäkring, vilken — — — dess
ingående.

Premiefrielseförsäkring skall —
— — som huvudförsäkringen.

För att försäkring skall anses hava tagits i samband med tjänst erfordras, att enligt anställningsavtalet skyldighet föreligger för arbetstagare att hava sådan försäkring eller att, om sådan skyldighet icke föreligger, premier för försäkringen skola gäldas av arbetsgivaren eller av denne jämte arbetstagaren. För att sjuk- eller olycksfallsförsäkring skall anses hava tagits i samband med tjänst erfordras utöver vad förut sagts, att anmälan angående nyssnämnda förhållanden skett hos försäkringsanstalten. Försäkring i allmän sjuk-kassa eller enligt lagen om

Nuvarande lydelse:

ses icke såsom försäkring, tagen i samband med tjänst.

Föreslagen lydelse:

yrkesskadeförsäkring anses icke såsom försäkring, tagen i samband med tjänst.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1955 års taxering samt i fråga om efter-taxering för år 1955 eller tidigare år. Äldre bestämmelser skola tillämpas jämväl då efter det denna lag trätt i kraft ersättning vid sjukdom eller olycksfall i arbete utbetalas av arbetsgivare, enär denne stått s. k. självrisk enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

2) Förslag

till

**förordning om ändrad lydelse av 33 § taxeringsförordningen
den 28 september 1928 (nr 379).**

Härigenom förordnas, att 33 § taxeringsförordningen den 28 september 1928¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Nuvarande lydelse:

33 §.

Till ledning — — — utbetalda beloppet.

I uppgift, som avses under *a*), skola vid angivandet av de åtnjutna förmånernas belopp däri inräknas skatter, försäkringsavgifter och dylikt, som arbetsgivaren erlagt för vederbörandes räkning, särskilda felräkningspenningar, ersättning för representationskostnad vid kommunal eller enskild tjänst ävensom gratifikation i penningar eller annat, varjämte anteckning skall göras angående de förmåner i övrigt, som följt med anställning eller uppdrag, såsom fri kost, boställe, bostad eller löningsjord eller inkomst av sportler, expeditionslösen, bötes- eller be-

Föreslagen lydelse:

33 §.

Till ledning — — — utbetalda beloppet.

I uppgift, som avses under *a*), skola vid angivandet av de åtnjutna förmånernas belopp däri inräknas skatter, försäkringsavgifter och dylikt, som arbetsgivaren erlagt för vederbörandes räkning, särskilda felräkningspenningar, ersättning för representationskostnad vid kommunal eller enskild tjänst ävensom gratifikation i penningar eller annat, varjämte anteckning skall göras angående de förmåner i övrigt, som följt med anställning eller uppdrag, såsom fri kost, boställe, bostad eller löningsjord eller inkomst av sportler, expeditionslösen, bötes- eller be-

¹ Senaste lydelse av 33 §, se 1953:280.

Nuvarande lydelse:

slagsandelar eller andra liknande, ej till beloppet bestämda inkomster. Avser uppgiven förmån endast en del av året, skall upplysning meddelas om den tidrymd, för vilken förmånen utgått. Har från annan arbetsgivare än statlig myndighet utgått särskild resekostnads- eller trakamentsersättning, skall i uppgiften angivas beloppet av sådan ersättning jämte antalet dagar, för vilka trakamentsersättning utgått. Därest vid avlönings utbetalande avdrag skett för löntagarens eller hans efterlevandes pensionering, skall i uppgiften upptagas endast den återstående avlöningen men upplysning lämnas om att sådant avdrag skett.

Beträffande annan — — — för lyftning.

Vid fullgörande — — — nämnda debetsedel.

Arbetsgivare, som — — — i huvudbok.

Föreslagen lydelse:

slagsandelar eller andra liknande, ej till beloppet bestämda inkomster. Avser uppgiven förmån endast en del av året, skall upplysning meddelas om den tidrymd, för vilken förmånen utgått. Har från annan arbetsgivare än statlig myndighet utgått särskild resekostnads- eller trakamentsersättning, skall i uppgiften angivas beloppet av sådan ersättning jämte antalet dagar, för vilka trakamentsersättning utgått. *Har arbetsgivare uppburit den anställde tillkommande ersättning på grund av försäkring i allmän sjukkassa, skall i uppgiften angivas jämväl beloppet av vad sålunda uppburits.* Därest vid avlönings utbetalande avdrag skett för löntagarens eller hans efterlevandes pensionering, skall i uppgiften upptagas endast den återstående avlöningen men upplysning lämnas om att sådant avdrag skett.

Beträffande annan — — — för lyftning.

Vid fullgörande — — — nämnda debetsedel.

Arbetsgivare, som — — — i huvudbok.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:398 av herrar *Svärd* och *Bergh* samt II: 513 av herr förste vice talmannen *Skoglund* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 64 med den ändringen att 46 § 2 mom. kommunalskattelagen erhåller följande lydelse:

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — *allmän sjukförsäkring.*

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andre maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor.»

---

2) de likalydande motionerna I:399 av herr *Spetz* m. fl. samt II:511 av herr *Kristensson* i Osby m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i proposition nr 64 måtte besluta att det s. k. försäkringsavdraget vid inkomsttaxeringen (enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen) höjes till 300 kronor för ensamstående och 550 kronor för äkta makar, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderliga författningsändringar»;

3) de likalydande motionerna I:400 av herrar *Lars Andersson* och *Påls-son* samt II:512 av herr *Larsson* i Hedenäset m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av 46 § 2 mom. kommunalskattelagen att skattskyldig i hemortskommunen må vara berättigad att åtnjuta avdrag för dels hela sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående sjukförsäkringsavgift enligt lagen om allmän sjukförsäkring som under beskattningsåret påförts den skattskyldige, dels ock premien för sådan försäkring som ej utgör obligatorisk försäkring enligt samma lag, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta de härför erforderliga författningsändringarna»; ävensom

4) motionen II:510 av herr *Lindström* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen ville, förutom den i propositionen föreslagna ändringen av kommunalskattelagen 46 § 2 mom. 3), jämväl besluta följande ändring av sista stycket i 2 mom.: 'Avdrag, som i första stycket här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor.'»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II:510—513.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bland annat följande.

Lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring (i fortsättningen benämnd S. F. L.) träder i kraft den 1 januari 1955. Enligt vad som

föreslagits i propositionen nr 60 med förslag till lag om yrkesskadeförsäkring, m. m. kommer 1916 års lag om försäkring för olycksfall i arbete och lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar att upphöra gälla med utgången av år 1954 och försäkringsformerna enligt dessa lagar att avlösas av en gemensam försäkring för yrkesskada.

I och med att lagstiftningen om de nu nämnda försäkringarna sättes i kraft kommer vissa beskattningsspörsmål att aktualiseras och vissa ändringar i skattelagarna att bli erforderliga. Dessa ändringar bör med hänsyn bl. a. till källskatteuppbörden efter den 1 januari 1955 och till förhandlingarna på arbetsmarknaden beslutas vid 1954 års riksdag. I föreliggande proposition behandlas dessa spørsmål, såvitt avser de materiella reglerna på beskattningsrättens område. Vad beträffar de frågor, som sammanhänger med uppbörden av avgifterna för dessa försäkringar m. m., har departementschefen för avsikt att anmäla dessa vid ett senare tillfälle.

Frågan om de av sjukförsäkringsreformen föranledda ändringarna i kommunalskattelagen har behandlats i en inom finansdepartementets rättsavdelning upprättad *promemoria angående vissa beskattningsfrågor, aktualiserade av sjukförsäkringsreformen*.

Med anledning av nämnda promemoria har, efter remiss, *yttranden* avgivits av kammarrätten, statskontoret, riksskattenämnden, riksförsäkringsanstalten, pensionsstyrelsen, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Södermanlands, Kalmar, Älvsborgs, Kopparbergs och Västerbottens län, Landsorganisationen i Sverige, försäkringsanstalterna Folket och Samarbete (Folksam), Svenska arbetsgivareföreningen, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Svenska landskommunernas förbund, Svenska personalpensionskassan, Svenska sjukkasseförbundet, Svenska stadsförbundet, Sveriges akademikers centralorganisation, Sveriges industriförbund, Sveriges kommunalanställdas pensionskassa, Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund, Thulebolagen samt Tjänstemännens centralorganisation.

Rörande *motiveringen* för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet, såvitt densamma ej framgår av här nedan intagna yttrande av departementschefen, till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Kort översikt över de förmåner, som kan utgå på grund av den allmänna sjukförsäkringen eller yrkesskadeförsäkringen, m. m., s. 10—13.

Beskattning av ersättning, som utgått på grund av sjukvårdsförsäkringen, s. 13—14.

Beskattning av ersättning, som på grund av den obligatoriska sjukpenningförsäkringen utgått till den försäkrade, s. 14—21.

Frågan om rätt till avdrag vid taxering för avgift för den obligatoriska sjukförsäkringen, s. 21—30.

Beskattning av ersättning, som arbetstagare under sjukdom uppburit från arbetsgivaren, s. 30—37.

Fråga om beskattningen i visst fall av ersättning, som uppburits på grund av försäkring tagen i samband med tjänst, s. 37—40.

Beskattning av ersättning, som utgått på grund av den frivilliga sjukförsäkringen, m. m., s. 40—41.

Beskattning av förmåner, som utgått på grund av yrkesskadeförsäkringen, s. 41—46.

Av sjukförsäkringsreformen föranledda spørsmål rörande beskattningen av arbetsgivare, s. 46—48.

Ändring av 33 § taxeringsförordningen, s. 48—49.

Ikraftträdande, s. 49.

Beträffande frågan om rätt till avdrag vid taxering för avgift för den obligatoriska sjukförsäkringen har *departementschefen* anfört följande.

»Som framgått av redogörelsen för remissyttrandena har frågan om avdragsrätt för sjukförsäkringsavgiften varit föremål för skilda meningar.

En strikt tillämpning av den princip som gäller för beskattning av försäkringsstagare skulle, om utfallande ersättningsbelopp som nyss förordats blir skattefria, leda till att avgift för den obligatoriska sjukförsäkringen över huvud taget icke skulle bli avdragsgill. För en sådan lösning har statskontoret uttalat sig. Vissa av de remissinstanser, som ansett avdrag böra särskilt medgivas för sjukförsäkringsavgift, har uttalat att man vid valet mellan övriga alternativ — att låta avgiften bli avdragsgill inom försäkringsavdragets ram och att icke medgiva avdragsrätt — borde välja det sistnämnda. Enligt min mening skulle detta ur principiell synpunkt vara mest tilltalande. Därigenom skulle man även uppnå det resultat, att försäkringsavdraget blev förbehållet frivilliga avgifter. Med hänsyn till att annan ståndpunkt i detta avseende i viss mån redan tagits — jag hänvisar härutinnan till vad i det föregående återgivits från proposition nr 178/1953 och vad i det följande anföres — samt då med dylika regler skattskyldiga, som nu erhåller avdrag för sjukkasseavgifter inom försäkringsavdragets ram, skulle få vidkännas en skattehöjning genom att dessa avgifter icke längre finge avdragas, anser jag mig emellertid icke i detta sammanhang kunna förorda denna lösning.

Åtskilliga remissinstanser har stannat inför det av socialförsäkringsutredningen på sin tid förordade alternativet, att sjukförsäkringsavgiften skulle vara avdragsgill vid beskattning såsom ett särskilt avdrag bland de allmänna avdragen. Även om, såsom från något håll påpekats, de principer, som gäller för försäkringsbeskattningen, icke helt kan anses avgörande för hur ifrågavarande beskattningsproblem löses, måste likväl konstateras att principiella skäl talar mot en dylik avdragsrätt, då utfallande belopp skall

vara skattefria. Vidare skulle införandet av ytterligare en grupp allmänna avdrag strida mot förenklingssträvandena på beskattningens område. Av nu anförda skäl anser jag mig icke kunna förorda, att en fristående avdragsrätt för avgifter till den obligatoriska sjukförsäkringen införes.

Det må tilläggas, att en dylik avdragsrätt skulle ställa sig tämligen dyrbar för stat och kommun. För närvarande torde i avgifter till de erkända sjukkassorna erläggas omkring 110 milj. kronor och i sjuk- och olycksfallsavgifter till andra, enskilda försäkringsanstalter cirka 60 milj. kronor. Avgifterna till den obligatoriska sjukförsäkringen har beräknats till cirka 330 milj. kronor. Med ledning av dessa uppgifter torde man kunna beräkna, att den av socialförsäkringsutredningen förordade avdragsrätten skulle innebära en minskning av skatteunderlaget på åtminstone 200 milj. kronor.

Av det sagda framgår, att jag för egen del vill förorda den i departementspromemorian föreslagna lösningen, nämligen att avdrag för sjukförsäkringsavgifter skall medgivas inom ramen för försäkringsavdraget.

Härvid uppkommer frågan, huruvida en sådan anordning bör medföra en höjning av försäkringsavdragets maximibelopp. I de remissyttranden, där detta förordats, har understrukits att möjligheterna att utnyttja försäkringsavdraget för andra försäkringsavgifter än den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften, om promemorians förslag genomföres, skulle beskäras avsevärt, vilket skulle ha en ogynnsam inverkan på ackquisitionen av nya försäkringar. Härigenom skulle fara föreligga för att det enskilda sparandet, vilket till stor del skedde genom försäkringssparande, skulle komma att minska. En annan verkan av den föreslagna ordningen bleve att de personer, som tidigare helt eller till större delen kunnat utnyttja försäkringsavdraget, icke skulle få något eller blott ringa avdrag för sjukförsäkringsavgiften.

Till stöd för yrkandena om höjning av försäkringsavdraget har åberopats ett i departementspromemorian återgivet uttalande av chefen för socialdepartementet i prop. nr 178/1953. Man har också gjort gällande att den omständigheten, att frågan om utmönstring av försäkringsavdraget vore föremål för utredning av en kommitté, icke borde hindra en sådan höjning. Såsom stöd för denna uppfattning har åberopats, att riksdagen år 1950 med kännedom om att en kommitté just då tillsatts och att denna enligt sina direktiv skulle utreda frågan om försäkringsavdragets avskaffande ansett sig kunna genomföra en höjning av försäkringsavdraget.

Det är givetvis riktigt, att möjligheterna att utnyttja försäkringsavdraget för avgifter till andra försäkringar än den obligatoriska sjukförsäkringen minskas, om förslaget i promemorian genomföres. Sett ur denna synpunkt skulle alltså kunna göras gällande att avdraget borde höjas. Emellertid må till en början erinras, att försäkringsavdraget saknar principiellt berättigande ur ren skattesynpunkt. Detta innebär att en reell minskning av avdraget i fråga icke innebär något i beskattningshänseende oriktigt. Följ-

aktligen bör frågan om avdragets storlek avgöras ur andra synpunkter. Mot önskemålet att bibehålla försäkringsavdragets fulla sparfrämjande effekt får vägas de därigenom för stat och kommuner uppkommande kostnaderna och andra med ett förhöjt avdrag förenade olägenheter.

Det föreligger betydande svårigheter att göra en någotsånär exakt beräkning av det skattebortfall, som skulle följa av en höjning utav försäkringsavdragets maximibelopp. Av vissa inom finansdepartementet gjorda överslagsberäkningar synes emellertid framgå, att redan åtgärden att göra sjukförsäkringsavgiften avdragsgill inom försäkringsavdraget med dess nuvarande maximum föranleder en minskning av skatteunderlaget med minst 100 milj. kronor. Skulle maximiavdraget höjas till 300 kronor för ogift och 600 kronor för äkta makar, såsom i vissa remissyttranden ifrågasatts, finge man räkna med en minskning av skatteunderlaget, som icke understeg 200 milj. kronor. Med hänsyn till att en sådan höjning skulle i avseende å den uträknade skatten betyda relativt sett mer för personer i högre inkomstlagen, skulle själva skattebortfallet bli mer än dubbelt så högt om avdraget höjdes på nyss antytt sätt än om man begränsade sig till att medge avdragsrätt med bibehållande av nuvarande maximibelopp.

Jag har i ett tidigare sammanhang framhållit, att ett visst samband föreligger mellan ifrågavarande spörsmål och resultatet av den hos 1950 års skattelagssakkunniga pågående utredningen rörande försäkringsavdragets slopande såsom ett led i strävandena att erhålla ett förenklat beskattningssystem. Det hade varit i och för sig önskvärt att dröja med ett ställningstagande till frågan om avdragsrätten för sjukförsäkringsavgifter till dess denna utredning färdigstälts. Detta är dock icke möjligt. I sådant läge framstår det emellertid som angeläget, att nu icke i väsentligare mån minska förutsättningarna för en reform av det slag, som av de sakkunniga överväges. Redan åtgärden att göra sjukförsäkringsavgiften avdragsgill inom ramen för försäkringsavdraget med bibehållande av nuvarande maximum för detta avdrag är ur denna synpunkt ägnad att inge vissa belänkligheter. Detta skulle emellertid i än högre grad bli fallet, om maximibeloppen samtidigt höjdes.

I några remissyttranden har åberopats ett av chefen för socialdepartementet gjort uttalande i proposition nr 178/1953 att de ekonomiska konsekvenserna för det allmännas del av sjukförsäkringsreformen rönte påverkan bl. a. av att de försäkrades avgifter till försäkringen torde böra medföra större försäkringsavdrag vid inkomstbeskattningen än för närvarande. I anledning härav får jag framhålla, att med nämnda yttrande väl avsetts att taga ställning till spörsmålet om avdrag för sjukförsäkringsavgiften inom försäkringsavdraget. Däremot avsågs icke att tillkännagiva någon mening rörande detta avdrags maximibelopp. Yttrandet innebar tillika ett konstaterande av att försäkringsavdraget, oavsett vilka högsta belopp som sattes för detsamma, komme att framdeles utnyttjas i vidgad omfattning.

Av skäl, som framgår av det förut sagda, anser jag det icke böra ifrågakomma att i förevarande sammanhang verkställa någon höjning av avdragsmaxima. Men jag vill tillägga, att frågans samband med resultatet av den pågående sakkunnigutredningen innebär, att den ståndpunkt som nu tages under alla förhållanden måste anses vara av i viss mån provisorisk karaktär. Självfallet får spörsmålet i hela dess vidd om någon tid omprövas, nämligen då statsmakterna har att ta ställning till det väntade sakkunnigbetänkandet.

Det må understrykas, att även om vad jag i det föregående förordat godtages, utrymme fortfarande självfallet finnes för avdrag för annat än sjukförsäkringsavgiften. Sistnämnda avgift beräknas, i runda tal, till lägst 50 kronor och högst 150 kronor för ogift samt i normala fall till lägst 100 kronor och högst 200 kronor för äkta makar. Det kan vidare förtjäna anmärkas, att det av gjorda undersökningar synes framgå att försäkringsavdraget för dem, som för närvarande till någon del utnyttjar detsamma, i genomsnitt utgör omkring 130 kronor. Utslaget på samtliga skattskyldiga blir medeltalet avsevärt lägre. Även dessa siffror utvisar att för flertalet skattskyldiga ett avsevärt utrymme finnes för avdrag inom ramen för nuvarande försäkringsavdrag för andra försäkringspremier än sjukförsäkringsavgiften.

Godtages vad jag i det föregående förordat, uppkommer frågan vid vilken tidpunkt avdrag för sjukförsäkringsavgiften skall medges. Denna fråga sammanhänger med hur uppbörden av avgiften ordnas. Chefen för socialdepartementet tillkallade den 22 juni 1953 tillförordnade byrådirektören S. E. H. Malm och kronokamreraren B. E. V. Åkerstedt att verkställa utredning rörande debitering och uppbörd av sjukförsäkringsavgifter. De sakkunniga har den 4 december 1953 avgivit en promemoria med utredning och förslag rörande debitering och uppbörd av avgifter till den allmänna sjukförsäkringen. Enligt de sakkunnigas förslag skulle den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften upptagas i samband med källskatten. I de skattetabeller, som kommer till användning vid beräkning av källskatt, skulle inräknas den genomsnittliga grundavgiften för sjukförsäkringen och den genomsnittliga tilläggsavgift, som utginge i den sjukpenningklass, till vilken en försäkrad med i skattetabellen angiven inkomst skulle hänföras. Vid debitering av B-skatt skulle likaså hänsyn tagas till den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften. Sedan sjukkassan lämnat meddelande till den lokala skattemyndigheten om det belopp vederbörande skattskyldig hade att erlägga i sjukförsäkringsavgift, skulle enligt de sakkunnigas förslag den slutliga avgiftspåföringen ske i samband med debitering av slutlig skatt.

De sakkunnigas förslag är för närvarande föremål för remissbehandling. Huruvida detsamma bör genomföras i oförändrat skick kan alltså nu ej avgöras. Då det i hänseenden, varom nu är fråga, överensstämmer med vad som förutsatts redan i samband med antagandet av S. F. L., torde man likväl kunna utgå från att någon större ändring i detsamma icke kommer att ske.

De sakkunnigas förslag ansluter sig i huvudsak till vad som för närvarande gäller beträffande uppbörd av avgift till folkpensioneringen. Sådan avgift är jämlikt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen avdragsgill endast i den mån den ingår i slutlig eller tillkommande skatt, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige. En motsvarande regel synes enligt min mening böra gälla även beträffande avgift till den obligatoriska sjukförsäkringen. Sådan avgift kommer, därest det nyss återgivna sakkunnigförslaget genomföres, att första gången ingå i källskatten för inkomståret 1955 och i den slutliga skatt, som påföres i anledning av 1956 års taxering. Sådan avgift skulle således enligt vad jag förordat första gången bli avdragsgill vid 1957 års taxering.»

Av innehållet i de i ämnet väckta *motionerna* må här återgivas följande.

Som motivering för yrkandet i de likalydande *motionerna* I : 398 och II : 513 har bl. a. anförts, att propositionsförslaget syntes innebära ett frångående av vad chefen för socialdepartementet ställt i utsikt i proposition nr 178 vid 1953 års riksdag. Departementschefen hade däri bl. a. uttalat, »att de försäkrades avgifter till försäkringen torde böra medföra större försäkringsavdrag vid inkomstbeskattningen än f. n.» Den av socialministern använda formuleringen läte sig svårigen förena med någon annan mening hos denne än att sjukförsäkringsavgiften borde dels rymmas inom försäkringsavdraget, dels föranleda en höjning av maximibeloppet härför. Med annan utgångspunkt funne man icke någon saklig eller formell motivering för att socialministern i detta sammanhang använt uttrycket »torde böra».

Det nuvarande försäkringsavdraget hade tillkommit i syfte att främja tecknandet av frivilliga försäkringar. Avdraget hade varit en utomordentligt viktig faktor vid utbredandet av livförsäkringssparandet, vilket sparande, med hänsyn till att därigenom erhöles ett på lång sikt till såväl kapital som ränta bundet sparande, framstode såsom vår kanske mest värdefulla sparform. Kvantitativt sett vore också försäkringssparandet mycket betydelsefullt i det att detsamma överstege vad som presterades genom någon annan form av enskilt frivilligt sparande. I de senare årens diskussion hade från alla håll framhållits vikten av att åtgärder vidtoges för främjande av det enskilda frivilliga sparandet. Försök hade också gjorts att finna lämpliga former därför. Någon lösning, kring vilken enighet kunnat vinnas, hade emellertid icke stått att finna. Det borde då icke kunna komma i fråga att bryta sönder den mest effektiva form för åstadkommande av ett ökat enskilt sparande som nu funnes och som funnits sedan mycket lång tid tillbaka.

Departementschefens förslag innebure en betydande ändring av vad som nu faktiskt gällde i fråga om möjligheterna att åtnjuta avdrag för livförsäkringspremier. Att företaga viss höjning av försäkringsavdragets maxi-

migränser och sålunda för livförsäkringspremiers vidkommande bibehålla de nuvarande avdragsmöjligheterna skulle icke innebära ett föregripande av 1950 års skattelagssakkunnigas nu pågående utredning om försäkringsavdraget. Den minskning av skatteunderlaget som skulle föranledas av motionärernas förslag vore icke avskräckande. På längre sikt skulle nämligen det ökade sparande, som kunde förväntas vid en höjning av maximigränserna, mer än väl kompensera de första årens skattebortfall — bortsett från övriga fördelar för samhället som därigenom stode att vinna. Med hänsyn till den penningvärdeförsämring som uppkommit sedan 1930-talet hade maximibeloppet för försäkringsavdraget redan med nuvarande bestämmelser blivit reellt sett lägre. Icke ens den höjning från 200 till 400 kronor som år 1950 företogs beträffande äkta makar hade för dessa återställt avdraget till dess tidigare verkliga nivå. En fortsatt försämring av avdragsmöjligheterna borde icke få komma till stånd.

I de likalydande motionerna I:399 och II:511 har framhållits bl. a. följande. Med hänsyn till att den allmänna sjukförsäkringen delvis ersatte olika former av frivillig sjukförsäkring, för vilka avgifterna för närvarande finge avdragas inom det s. k. försäkringsavdragets ram, skulle en följdriktig skattebehandling av sjukförsäkringsavgifterna, innebärande att avdrag vägrades enär utfallande försäkringsbelopp vore skattefria, leda till en faktisk skatteskärpning för alla dem som förut kunnat göra avdrag för försäkringsavgifter. Denna princip kunde därför inte följas, utan avdragsmöjligheter måste öppnas för avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen. Vid remissbehandlingen av den departementspromemoria, som låge till grund för propositionen, hade sex av de fjorton instanser, från vilka remissyttranden redovisades i propositionen, ansett att antingen en särskild avdragsrätt för sjukförsäkringsavgiften borde införas utanför ramen för det allmänna försäkringsavdraget eller, i varje fall, avdragsrätt borde medges inom ramen för ett i motsvarande grad förhöjt försäkringsavdrag. Enligt motionärernas mening talade för en förhöjning av försäkringsavdraget redan den omständigheten, att en väsentlig försämring av penningvärdet ägt rum sedan år 1950, d. v. s. den tidpunkt då försäkringsavdragets nu gällande maximibelopp fastställdes av riksdagen. Den konstruktion, som föresloges i propositionen, medförde — såsom påpekats i flera remissyttranden — att utrymmet för avdrag för avgifter för andra försäkringar än den obligatoriska sjukförsäkringen bleve kraftigt beskuret. I vissa fall inträffade att den återstående marginalen bleve uppenbart otillräcklig för exempelvis premier till en livförsäkring av helt måttlig omfattning. Propositionsförslaget kunde få allvarliga konsekvenser för det enskilda sparandet. Betydelsen ur samhällsekonomisk synpunkt av försäkrings-sparandet torde ej behöva närmare klarläggas. Det borde vidare uppmärksammas, att riksdagen vid beslutet om den allmänna sjukförsäkringen vid

fjölårets riksdag förutsatt att större försäkringsavdrag än för närvarande skulle komma till stånd.

Att göra avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen avdragsgilla såsom en särskild avdragspost utanför det allmänna försäkringsavdraget hade vissa nackdelar. Rätt till särskilt avdrag omfattande endast de obligatoriska avgifterna, medan avgifterna till frivillig sjukförsäkring i enlighet med gällande principer finge avdras endast inom försäkringsavdraget, skulle medföra att de grupper, som för sitt försäkringsskydd bleve hänvisade till frivillig sjukförsäkring, skulle komma i ett sämre läge än övriga. Med hänsyn därtill förordade motionärerna, att avgifterna till sjukförsäkringen bleve avdragsgilla inom ramen för ett förhöjt försäkringsavdrag.

Som motivering för det i de likalydande motionerna I:400 och II:512 framförda yrkandet har bl. a. anförts följande. Vid upprepade tillfällen hade påpekats att nuvarande regler för beskattning av sjuk- och olycksfallsförsäkringar vore i behov av översyn genom den inkonsekvens och godtycklighet i beskattningen som blivit en följd av desamma. De nu föreslagna ändringarna av kommunalskattelagen komme att bidra till en ytterligare ojämnhet i beskattningen genom att beskattningsfrågorna i anledning av sjukförsäkringslagen delvis ordnades på annat sätt än beskattningsfrågorna i anledning av lagen om yrkesskadeförsäkring. Hela kostnaden för yrkesskadeförsäkringen bures av arbetsgivarna och vore avdragsgill såsom omkostnad. Trots detta vore utfallande belopp skattefria. Kostnaden för den obligatoriska sjukförsäkringen bures, om man bortsåg från statsbidraget, av arbetsgivarna och de försäkrade. Utfallande belopp vore också här skattefria, arbetsgivaren ägde avdragsrätt för sin andel av avgiften, men den försäkrade vore i princip skattskyldig för sin andel i avgiften. Olika delar av samma avgift behandlades alltså här skattetekniskt efter helt olika grunder. Enda förklaringen till denna inkonsekvens torde vara, att man på den allmänna sjukförsäkringen lagt skatterättsliga principer, som lånats från reglerna för privatförsäkringens beskattning utan tanke på att det här gällde en social förmån, där frågan om i vilken ordning förmånen skulle ges hade avgjorts på helt andra grunder än skattetekniska. Kostnaden för den frivilliga försäkringen bures med bortseende från statsbidraget av de försäkrade.

Genom införandet av det civilrättsliga arbetstagarbegreppet komme en stor del av landsbygdens befolkning i en sämre ställning än vad som nu gällde, om de drabbades av olycksfall under tillfälligt arbete för annans räkning. För att få det nödvändiga försäkringsskyddet hänvisades de till frivilliga försäkringar. De bleve också därigenom sämre ställda än de anställda. Utöver att de finge bära hela avgiften själva (med ett lägre statsbidrag än de anställda) förvägrades de avdragsrätt — givetvis med undantag för vad som inrymdes i försäkringsavdraget — för hela premien — alltså

även den del, som i avgiften för den obligatoriska försäkringen motsvarades av arbetsgivarbidraget. Det kunde icke vara rimligt att en stor och för landets ekonomi viktig befolkningsgrupp skulle sättas i sämre läge än andra befolkningsgrupper. Som skäl för en fristående avdragsrätt för avgifterna till den obligatoriska försäkringen anfördes i departementspromemorian bl. a., att avgiften vore obligatorisk för flertalet medborgare och därför vore att anse som en oundviklig levnadskostnad samt att den vore olika stor i skilda inkomstklasser och även kunde variera inom olika kommuner. Motionärerna funne dessa skäl ovedersägliga. Införandet av ett särskilt avdrag för sjukförsäkringsavgifter skulle icke i nämnvärd grad försvåra taxeringsarbetet. Samarbetet mellan de allmänna sjukkassorna och taxeringsmyndigheterna torde av allt att döma bli så omfattande, att en nödvändig kontroll av de skattskyldigas avdrag knappast torde medföra någon större arbetsökning för taxeringsmyndigheterna. Redan nu torde väl i de allra flesta fallen den skattskyldiges egna uppgifter ligga till grund för taxeringen. Avgifterna för sjukförsäkringen utgjorde ju också en obetydlig del av den skattskyldiges inkomst. Om man införde ett särskilt avdrag för avgifterna skulle detta icke heller ha så stor statsfinansiell betydelse.

Till stöd för yrkandet i motionen II:510 har inledningsvis anförts, att ett avdrag liknande det i svensk skattelagstiftning förekommande försäkringsavdraget förekomme i hela Norden, i England, Västtyskland och sannolikt i åtskilliga andra länder. I regel vore avdragets maximum betydligt större än hos oss. Det hade sålunda allmänt ansetts naturligt och skäligt med ett undantag från skatteprinciperna, som innebure en viss uppmuntran av särskilt betydelsefulla former av enskild förtänksamhet. När 200-kronorsavdraget år 1910 infördes i Sverige skedde det med följande motivering, som kvarstode med oförminskad styrka än i dag (prop. nr 88:1910): »Ett sådant afdrag bör i viss mån blifva en allmän sporre till sparsamhet — innebär dock framför allt ett medgifvande åt den, som, i afsaknad af annan inkomst än inkomst af eget arbete, söker betrygga familjens ekonomi i händelse af dödsfall, sjukdomsfall, olycksfall m. m.»

Med den i propositionen på s. 29 omnämnda undersökningen åsyftades tydligen en av socialstyrelsen år 1948 gjord undersökning av sparvanorna. De i denna undersökning framkomna beloppen, avseende försäkringssparandets omfattning och därmed 200-kronorsavdragets utnyttjande, torde emellertid sannolikt redan då varit för små och hade i varje fall sedan dess hastigt blivit föråldrade på grund av den mycket betydande nyteckning av livförsäkringar åt mindre inkomsttagare, som skett under de senare åren, icke minst tack vare höjningen av avdragsmaximum till 400 kronor för äkta makar. Skattebortfallet genom infogandet av de nya sjukförsäkringsavgifterna och genom en därav föranledd höjning av maximibeloppen torde därför bli väsentligt mindre än som beräknades i propositionen.

Vad beträffade angelägenheten av att man så litet som möjligt ändrade bestående förhållanden, innan den hos 1950 års skattelagssakkunniga pågående utredningen rörande försäkringsavdragets slopande avslutats, framhåller motionärerna, att man sakligt sett finge den minsta rubbningen om man dels införde de obligatoriska sjukförsäkringsavgifterna inom det sociala avdragets ram eftersom dessa avgifter avlöste de frivilliga sjukkasseavgifterna, som vore avdragsgilla inom denna ram, och dels höjde avdragsmaximum med ungefär samma belopp som det, med vilket den nya sjukförsäkringsavgiften genomsnittligt överstege den gamla frivilliga sjukkasseavgiften. Propositionen föresloge den förra åtgärden men icke den senare. Den genomsnittliga höjningen torde vara av storleksordningen 100 kronor för arbetstagare. För äkta makar, av vilka endast mannen vore förvärvsarbetsande, bleve sjukförsäkringsavgiften större än för ogift man i den mån rätten att teckna tilläggssjukpenning åt sjukkasemedlems hustru utnyttjades. Även om en höjning av båda maximibeloppen, 200 och 400 kronor, med 100 kronor bäst skulle anpassa sig till sjukförsäkringsavgifternas genomsnittliga höjning per hushåll, syntes med hänsyn till sistnämnda omständighet en höjning till 300 respektive 600 kronor vara väl motiverad. På grund av sambeskattningen vore det ju synnerligen angeläget att den år 1950 införda relationen 2:1 mellan avdragsmaximum för äkta makar och för ensamstående icke rubbades. Även den omständigheten att försörjningsbördan för äkta makar i regel vore betydligt större än för ensamstående motiverade, att maximibeloppet för äkta makar sattes avsevärt högre än för ogifta.

I proposition nr 178/1953 hade socialministern uttalat bl. a. följande. »I fråga om de ekonomiska konsekvenserna för det allmännas del må erinras om att skatteunderlaget röner påverkan därav... att de försäkrades avgifter till försäkringen torde bära medföra större försäkringsavdrag vid inkomstbeskattningen än för närvarande.» Uttalandet föranledde icke någon gensaga av riksdagen. Det kunde icke vara något tvivel om att riksdagen därmed anslutit sig till tanken på en höjning av försäkringsavdragets maximibelopp.

Till utskottet har i anledning av den förevarande propositionen från *Svenska livförsäkringsföreningars riksförbund* inkommit en skrift, vari förbundet hemställt om åtgärder för att få till stånd en rimlig höjning av avdraget för försäkringsavgifter.

I anslutning till behandlingen av förevarande proposition har inom utskottet tillhandahållits vissa uppgifter rörande försäkringsavdragets utnyttjande vid taxeringen. Även om materialets representativitet ej kan bedömas, bl. a. med hänsyn till ovisshet om hur de gifta skattskyldiga redovisats, har det ansetts vara av intresse att här göra en sammanfattning av detsamma.

I följande tablå har sammanställts uppgifter från taxeringsdistrikt d e l s i en mindre stad (1 869 deklARATIONER) och d e l s i tre landskommuner i olika delar av det mellansvenska jordbruksområdet (2 269 deklARATIONER). Uppgifterna avser innevarande års taxering med undantag av 540 deklARATIONER från landsbygden, vilka hänför sig till 1953 års taxering.

Ensamstående skattskyldiga				
Avdrags- grupp Kronor	Staden		Landsbygden	
	Antal	%	Antal	%
0—100 ...	589	71,4	998	80,1
101—150 ...	119	14,4	103	8,8
151—200 ...	117	14,2	145	11,6
Summa	825	100	1 246	100

Giftna skattskyldiga				
Avdrags- grupp Kronor	Staden		Landsbygden	
	Antal	%	Antal	%
0—100 ...	449	43	481	47
101—200 ...	240	23	281	27,5
201—300 ...	174	16,7	133	13
301—400 ...	181	17,8	128	12,5
Summa	1 044	100	1 023	100

Vidare må redovisas följande uppgifter från ett blandat jordbruks- och industridistrikt i Norrland avseende 1954 års taxering.

	Antal			Avgifter i genomsnitt kr.		
	ogiftna	giftna	summa	ogiftna	giftna	summa
Jordbrukare	130	275	405	30: 78	87: 26	69: 13
Icke jordbrukare	430	505	935	63: 94	149: 39	110: 10
Summa	560	780	1 340	56: 24	127: 49	97: 71

Det bör anmärkas, att uppgifterna från 1954 års deklARATIONER grundar sig på det material, som förelåg i början av mars och befann sig hos vederbörande taxeringsnämndsordförande för granskning.

Utskottet. I föreliggande proposition nr 64 har förslag framlagts till lösning av vissa beskattningsspörsmål, som aktualiserats i anledning av genomförandet av den allmänna sjukförsäkringen ävensom av de nya bestämmelser om försäkring för yrkesskada, varom förslag förelagts årets riksdag. Till grund för propositionen ligger en inom finansdepartementets rättsavdelning upprättad promemoria i ämnet, vilken varit föremål för remissbehandling.

Enligt gällande bestämmelser räknas till icke skattepliktig inkomst bl. a. ersättning vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att pension eller annan livränta utgör skattepliktig inkomst. Det sagda gäller jämväl ersättning, som enligt vad i lag eller särskild författning är stadgat utgått till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänst-

göring, ävensom ersättning som utgått i de fall då arbetsgivare står självrisk enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete, i den mån ersättningen ej överstiger vad som skulle ha utgått vid försäkring enligt nämnda lag. Ersättning för sjukvårds- och läkarkostnader är likaså undantagen från beskattning, även om den utgått på grund av sjuk- eller olycksfallsförsäkring tagen i samband med tjänst.

Enligt propositionen skall försäkring i allmän sjukkassa eller enligt lagen om yrkesskadeförsäkring — i likhet med vad som nu gäller försäkring enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete — icke anses såsom försäkring, som tagits i samband med tjänst, och den försäkrade tillfallande ersättning undantagas från skatteplikt, därest ersättningen ej utgått i form av pension eller annan livränta. I enlighet med detta förslag undantages sålunda från skatteplikt den försäkrade tillfallande ersättningar på grund av sjukvårdsförsäkringen samt den obligatoriska och den frivilliga sjukpenningförsäkringen ävensom den obligatoriska och den frivilliga yrkesskadeförsäkringen allt i den mån fråga ej är om livränta. Vad angår livräntor enligt lagen om yrkesskadeförsäkring har departementschefen förutsatt, att en närmare undersökning vore påkallad rörande frågan om icke bestämmelserna om dessa livräntors beskattning borde omprövas. Vidare föreslås, i fall då arbetsgivare enligt 28 § sjukförsäkringslagen eller jämlikt överenskommelse som avses i nämnda paragraf äger uppbära arbetstagaren tillkommande ersättning från sjukkassa, att till den sistnämnde utbetalad sjuklönen skall anses utgöra icke skattepliktig inkomst i den mån sjuklönen ej överstiger vad arbetsgivaren ägt uppbära. För det fall åter, då arbetsgivarens förpliktelse att utgiva sjuklön eller invalidpension o. d. på grund av försäkringsavtal fullgöres av försäkringsanstalt, föreslås ingen ändring av gällande bestämmelser. Sjukpenning, livränta eller pension, som utgått på grund av försäkring tagen i samband med tjänst, skall sålunda fortfarande vara skattepliktig. Skattefriheten vid självriskfallen enligt lagen om yrkesskadeförsäkring är utformad på principiellt samma sätt som nu gäller för motsvarande fall enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

De här angivna förslagen omfattar beskattningsfrågor av delvis rätt komplicerad natur, icke minst med hänsyn till att deras lösande icke kan anpassas till någon enhetlig princip. Sålunda har vid reglernas utformning en avvägning fått ske mellan principiella och praktiska synpunkter, därvid jämväl måst beaktas statsmakternas tidigare ståndpunktstaganden i fråga om försäkringsbeskattningens utformning. Vad särskilt angår den jämväl tidigare uppmärksammade frågan om behovet av en mera tillfredsställande utformning av beskattningsreglerna för ersättningar, som utgått på grund av sjukförsäkring och på grund av invalidpensionsförsäkring, har i propositionen förutsatts att dessa regler skulle omprövas framdeles i samband med en översyn av hela det ifrågavarande lagstiftningskomplexet. I propositionen framhålles att i praktiken ett tillfredsställande beskattningsresultat kan

ernås med utnyttjande av föreliggande möjligheter för arbetsgivare att samordna sjuklön och invalidpension.

Enligt utskottets mening kan de föreslagna bestämmelserna anses innefatta en under nuvarande förhållanden rimlig och lämplig avvägning av de beskattningsfrågor, som här uppkommit till bedömande. Utskottet kan därför tillstyrka, att beskattningen av de ersättningar som utgår till den försäkrade på grund av den allmänna sjukförsäkringen eller yrkesskadeförsäkringen anordnas på sätt föreslagits i propositionen. Likaså tillstyrker utskottet propositionsförslaget i vad avser beskattning av ersättning, som arbetstagare under sjukdom uppburit från arbetsgivaren. I likhet med departementschefen anser utskottet, att frågor som äger samband med beskattningen av sjuklön och invalidpension även i fortsättningen bör uppmärksammas.

Utskottet övergår härefter till att behandla frågan om rätt till avdrag vid taxering för avgifterna för sjukförsäkringen. I detta hänseende har i propositionen föreslagits att avdrag för sjukförsäkringsavgift — den obligatoriska avgiften i den mån den ingår i slutlig eller tillkommande skatt, som under beskattningsåret påförts den skattskyldige, och den frivilliga avgiften i den mån den erlagts för honom själv, hans make eller omyndiga barn — skall medgivas inom ramen för det nu gällande försäkringsavdraget eller det s. k. sociala avdraget, vars maximibelopp föreslås skola bibehållas oförändrade. I enlighet härmed skall även i fortsättningen gälla, att skattskyldig jämlikt 46 § 2 mom. första stycket 3) kommunalskattelagen berättigas avdraga i lagrummet avsedda premier och avgifter, till vilka även sjukförsäkringsavgifterna skall räknas, med ett belopp av högst 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, högst 400 kronor för makarna gemensamt.

I de likalydande motionerna I:400 (av herrar Lars Andersson och Påls-son) samt II: 512 (av herr Larsson i Hedenäset m. fl.) har framställts yrkande av innebörd, att — i likhet med vad som nu gäller i fråga om folkpensionsavgifterna — avgift till såväl den obligatoriska som den frivilliga sjukförsäkringen skulle bli avdragsgill i dess helhet utanför ramen för försäkringsavdraget. Enligt motionärernas mening talade det i propositionen redovisade materialet för en sådan lösning av frågan om avdragsrätten, varjämte motionärerna understrukt att vid ikraftträdandet av ifrågakvarande sociallagstiftning en stor del av landsbygdens befolkning, såsom icke arbetstagare, i förhållande till dessa försattes i ett sämre läge än som nu vore fallet, vilket ytterligare accentuerades om icke full avdragsrätt vid taxeringen medgäves för sjukförsäkringsavgifterna.

Vad till en början angår avgifterna till den frivilliga sjukpenningförsäkringen lär det vid ett godtagande av skattefrihet för utfallande sjukpenning en fristående avdragsrätt för erlagda avgifter icke kunna förenas med utform-

ningen av beskattningsreglerna för andra försäkringar där utfallande försäkringsbelopp icke är att hänföra till skattepliktig inkomst. Utskottet kan därför icke tillstyrka en fristående avdragsrätt för avgifterna till den frivilliga sjukförsäkringen. Ur principiell synpunkt förefinnes även fog för uppfattningen att frågan om avdragsrätt för avgift till den obligatoriska sjukförsäkringen löses från enahanda utgångspunkt. Såsom av propositionen framgår torde emellertid såvitt angår de obligatoriska avgifterna icke böra ifrågakomma att helt avvisa en avdragsrätt, nämligen med hänsyn dels till att en viss avdragsrätt förutsattes skola medges då sjukförsäkringslagstiftningen antogs och dels till att eljest en skärpning av beskattningen skulle inträda för dem som nu medgivits avdrag för sjukkasseavgifter. Att med hänsyn till sistnämnda omständigheter helt ge avkall på de principiella synpunkterna på frågan bör enligt utskottets mening å andra sidan knappast komma i fråga. Som skäl mot en fristående avdragsrätt måste även enligt utskottets mening gälla vad i propositionen uttalats om det mindre lämpliga i att nu införa ytterligare en avdragsgrupp under de allmänna avdragen samtidigt som utredning pågår angående möjligheterna att schablonisera avdragsreglerna på hithörande områden. I enlighet härmed anser sig utskottet icke kunna tillstyrka motionerna I: 400 och II: 512, utan förordar att avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen på sätt i propositionen föreslås skall få avdragas enligt reglerna om avdrag för avgifter som den skattskyldige erlagt för andra försäkringar, där utfallande belopp icke är skattepliktiga.

Utskottet har därefter att taga ställning till yrkandena om höjning av försäkringsavdragets maximibelopp, som framställts i de likalydande motionerna I: 398 (av herrar Svärd och Bergh) samt II: 513 (av herr förste vice talmannen Skoglund m. fl.), i de likalydande motionerna I: 399 (av herr Spetz m. fl.) och II: 511 (av herr Kristensson i Osby m. fl.) ävensom i motionen II: 510 (av herr Lindström m. fl.). I samtliga dessa motioner hemställles om en höjning av maximibeloppet för ensamstående skattskyldiga till 300 kronor. I fråga om gifta skattskyldiga förordas i de likalydande motionerna I: 399 och II: 511 en höjning till 550 kronor samt i de likalydande motionerna I: 398 och II: 513 ävensom i motionen II: 510 en höjning till 600 kronor.

I motionerna har understrukits försäkringsavdragets betydelse för försäkringssparandet, varjämte framhållits bl. a. att vid sjukförsäkringsreformens genomförande förutsatts att reformen skulle föranleda höjning av försäkringsavdraget, att en sådan höjning vore motiverad av penningvärdets fall, att densamma icke skulle föregripa pågående utredning angående avdragets bibehållande i skattelagstiftningen och icke föranleda så stort bortfall i skatteunderlag som de i propositionen gjorda beräkningarna härutinnan utvisade.

Såsom i propositionen framhållits hade det i och för sig varit önskvärt

att prövningen av frågan om avdragsrätten för sjukförsäkringsavgifter fått anstå till dess resultatet av 1950 års skattelagssakkunnigas undersökningar rörande försäkringsavdraget förelegat. Om såsom utskottet ovan förordat sjukförsäkringsavgiften göres avdragsgill inom ramen för försäkringsavdraget, synes emellertid med en omprövning av detta avdrag i övrigt böra anstå till dess statsmakterna har att taga ställning till de sakkunnigas förslag, som kan väntas föreligga redan under innevarande år och innefatta material för ett mera allsidigt bedömande än som nu är möjligt. Utskottet har därvid fäst särskilt avseende vid att nu föreliggande material icke ger vid handen att något mera allmänt behov av en förhöjning av försäkringsavdragets nuvarande maximibelopp kan anses föreligga. De i propositionen redovisade uppgifterna rörande den omfattning i vilken försäkringsavdraget utnyttjats ger stöd för antagandet att vid ett godtagande av propositionsförslaget för flertalet skattskyldiga fortfarande kommer att finnas åskilligt utrymme för avdrag av försäkringsavgifter och sålunda även en stimulans till nysparande i form av försäkringar, i den mån detta sparande äger samband med avdragsreglernas utformning.

Mot bakgrunden av nämnda konstaterande finner utskottet även frågan om att nu vidtaga en höjning i syfte att bibehålla försäkringsavdraget vid dess reella värde böra underordnas angelägenheten av att man bevarar möjligheten till en mera förutsättningslös omprövning av ifrågakvarande spörsmål i hela dess vidd på grundval av den utredning som kommer att förebringas.

Såsom i propositionen framhållits måste jämväl beaktas vad en höjning av avdragets maximibelopp kommer att medföra i fråga om minskat skatteunderlag för stat och kommun. I detta hänseende föreligger inga säkra hållpunkter för bedömandet. Den överslagsberäkning, som redovisas i propositionen, ger dock en antydning om att bortfallet i skatteunderlag kan komma att uppgå till icke oväsentligt belopp. Detta förhållande finner utskottet även tala emot att en ändring nu genomföres.

Vad slutligen angår frågan om de utfästelser som gjorts i samband med sjukförsäkringsreformens antagande har tidigare anmärkts, att hänsyn härtill borde föranleda att i förevarande fråga den ståndpunkten måste avvisas att sjukförsäkringsavgiften icke skulle få i någon form avdragas vid taxeringen. Det föreliggande utredningsmaterialet synes även utvisa, att vid ett godtagande av propositionsförslaget för flertalet skattskyldiga utrymme fortfarande skulle finnas för avdrag av avgifter till andra försäkringar, vilket medförde att det måste ifrågasättas om något egentligt behov att nu höja försäkringsavdraget kunde anses föreligga. Då såsom skäl för en höjning av försäkringsavdragets maximibelopp åberopats det uttalande i proposition nr 178/1953, som återgivits i nu förevarande proposition och i vissa av motionerna och om vars innebörd delade meningar framkommit, vill utskottet endast uttala, att nämnda förhållande rimligen icke bör föranleda en höj-

ning av försäkringsavdraget som utskottet av andra skäl icke anser sig kunna förorda i nu förevarande sammanhang.

I enlighet med det nu anförda anser sig utskottet icke kunna tillstyrka de likalydande motionerna I: 398 och II: 513, de likalydande motionerna I: 399 och II: 511 samt motionen II: 510.

Vad i propositionen föreslagits rörande arbetsgivares beskattning för be-
lopp, som han uppburit från sjuk-kassa, rörande arbetsgivares uppgiftsskyl-
dighet i fråga om den anställde tillkommande ersättning, som arbetsgivaren
uppburit från sjuk-kassa, ävensom rörande ikraftträdandet av de före-
slagna författningsändringarna föranleder ej erinran från utskottets sida.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte — med bifall till Kungl. Maj:ts före-
varande proposition nr 64 samt med avslag å de likalydande
motionerna I: 398 av herrar Svärd och Bergh samt II: 513
av herr förste vice talmannen Skoglund m. fl., de likaly-
dande motionerna I: 399 av herr Spetz m. fl. och II: 511 av
herr Kristensson i Osby m. fl., de likalydande motionerna
I: 400 av herrar Lars Andersson och Pålsson samt II: 512
av herr Larsson i Hedenäset m. fl. ävensom motionen II: 510
av herr Lindström m. fl. — för sin del antaga de vid pro-
positionen fogade förslagen till

1) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 sep-
tember 1928 (nr 370); samt

2) förordning om ändrad lydelse av 33 § taxeringsförord-
ningen den 28 september 1928 (nr 379).

Stockholm den 30 mars 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjö-dahl, Heüman, Spetz, Falk, Söder-
quist,* Niklasson, Einar Eriksson, Damström och Magnusson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby,
Brandt, Strandh, Kärrlander, Henriksson,* Vigelsbo, Anderson i Sundsvall,
Nilsson i Svalöv och Andersson i Essvik.

---

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Spetz, Söderquist, Kristensson i Osby, Strandh* och *Anderson* i Sundsvall, som ansett att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

»I föreliggande — — — (= utskottet s. 20 rad 13 nedifrån — s. 22 rad 4 nedifrån) — — — för sjukförsäkringsavgifterna.

Vad till en början angår avgifterna till den frivilliga sjukpenningförsäkringen lärer vid ett godtagande av skattefrihet för utfallande sjukpenning en fristående avdragsrätt för erlagda avgifter icke kunna förenas med utformningen av beskattningsreglerna för andra försäkringar där utfallande försäkringsbelopp icke är att hänföra till skattepliktig inkomst. Utskottet kan därför icke tillstyrka en fristående avdragsrätt för avgifterna till den frivilliga sjukförsäkringen. Starkt fog finnes även för uppfattningen, att frågan om avdragsrätt för avgift till den obligatoriska sjukförsäkringen löses från enahanda utgångspunkt. Om nämligen ett särskilt avdrag infördes för endast de obligatoriska avgifterna, medan avgifterna för frivillig sjukförsäkring i enlighet med gällande principer bibehölles avdragsgilla inom försäkringsavdraget, skulle detta såsom påpekats i de likalydande motionerna I: 399 och II: 511 medföra, att de grupper, som för sitt försäkringskydd blir hänvisade till frivillig sjukförsäkring — såsom jordbrukare och andra egna företagare — skulle komma i ett sämre läge än övriga. I enlighet härmed anser sig utskottet icke kunna tillstyrka motionerna I: 400 och II: 512.

Utskottet har därefter att fatta ställning till yrkandena om höjning av försäkringsavdragets maximibelopp. Härvid vill utskottet först erinra om att de maximibelopp, som för närvarande gäller, fastställdes senast vid 1950 års riksdag. Sedan dess har en väsentlig försämring (ca 25 %) av penningvärdet ägt rum. Redan denna omständighet talar enligt utskottets mening för att en förhöjning av försäkringsavdraget bör ske för bibehållande av dess realvärde.

Den konstruktion, som departementschefen föreslår, medför — såsom påpekats i flera remissyttranden och i motioner — att utrymmet för avdrag för avgifter för andra försäkringar än den obligatoriska sjukförsäkringen kraftigt beskäres. I vissa fall inträffar, att den återstående marginalen blir uppenbart otillräcklig för exempelvis premier till en livförsäkring av helt ordinär omfattning. Departementschefens förslag kan befaras få allvarliga konsekvenser för det enskilda sparandet. Utskottet anser med hänsyn härtill, att en förhöjning av avdragens maximibelopp är ofrånkomlig.

Det bör slutligen uppmärksammas, att riksdagen vid beslut om den allmänna sjukförsäkringen förutsatte, att större försäkringsavdrag än f. n. skulle komma till stånd.

Vad angår storleken av ett förhöjt försäkringsavdrag finner utskottet den i de likalydande motionerna I: 399 och II: 511 föreslagna lösningen erbjuda

den lämpligaste avvägningen. Utskottet föreslår därför, att maximibeloppen bestämmas till 300 kronor för ensamstående och 550 kronor för äkta makar.

Vad i propositionen — — — (= utskottet s. 25 rad 6 — rad 10 uppifrån) — — — utskottets sida.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 64 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas samt med bifall till de likalydande motionerna I: 399 av herr Spetz m. fl. och II: 511 av herr Kristensson i Osby m. fl. ävensom i anledning av de likalydande motionerna I: 398 av herrar Svärd och Bergh samt II: 513 av herr förste vice talmannen Skoglund m. fl., de likalydande motionerna I: 400 av herrar Lars Andersson och Pålsson samt II: 512 av herr Larsson i Hedenäset m. fl. och motionen II: 510 av herr Lindström m. fl.,

1) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med den ändring att 46 § 2 mom. sista stycket skall erhålla följande lydelse:

Nuvarande lydelse:

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 200 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 400 kronor.

Föreslagen lydelse:

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 550 kronor.

2) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om ändrad lydelse av 33 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).»

II) av herrar *Magnusson* och *Nilsson* i Svalöv, som under återopande av innehållet i de likalydande motionerna I:398 och II:513 ansett att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 64 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifalias samt med bifall till de likalydande motionerna I:398 av herrar Svärd och Bergh samt II:513 av herr förste vice talmannen Skoglund m. fl. och motionen

II:510 av herr Lindström m. fl. ävensom i anledning av de likalydande motionerna I:399 av herr Spetz m. fl. och II:511 av herr Kristensson i Osby m. fl. samt de likalydande motionerna I:400 av herrar Lars Andersson och Pålsson samt II:512 av herr Larsson i Hedenäset m. fl.,

1) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med den ändring att 46 § 2 mom. sista stycket skall erhålla följande lydelse:

Nuvarande lydelse:

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 200 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 400 kronor.

Föreslagen lydelse:

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, må ej för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor.

2) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om ändrad lydelse av 33 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).